

Guy de Téraumont.

Tajemniczy zbrodniarz.

(Tłum. Marya Toczyska).

9 Tenże wyszedł mrucząc coś jeszcze o swoich bagażach pod nosem, ale kiedy znalazł się na ulicy zatarł z zadowoleniem ręce i zaśmiał się na całe gardło!

— Doskonale! monologował idąc powolnym krokiem w dół ulicy. Dowiedziałem się tego, czego chciałem!

Niewiem tylko czy pasażer z Black Old Dog jest moim mordercą z New-Yorku, ale rozjaśnię tę kwestię później przy sposobności. Ale czego jestem zupełnie pewnym, to to, że człowiek zamordowany w hotelu „Książąt Portugalskich“, nie jest tym, za którego go bierze mój kolega francuski... Tak!... to jest jego ubranie, jego kapelusz i pantofle... Wszystko zostało wymyślone z nadzwyczajną zręcznością i ten ruch ma w rekach najdoskonalsze alibi w świecie! Został zamordowany w pierwszym dniu przybycia swojego do Paryża!... Tę drobnostkę przeplacił tylko jedną zbrodnią więcej... tem gorzej dla tamtego — po co znalazł się tak nie w porę pod jego ręką.

— Jednego tylko nie rozumiem — zastanawiał się Newfon.

Jak mógł taki dzielny detektyw jak Lapipé, pozwolić się tak oszukać! Albo może on to sam wymyślił całą tę komedię, aby wyzyskać sprawę na swoją korzyść i zniechęcić tę mistrzowską kombinację wszystkich swoich kolegów! Oh! ale na honor! Nie pozwolę mu się tak wyprzedzić! Zobaczmy jeszcze panie Lapipé kto z nas dwóch będzie w tym wypadku silniejszy!

Dramat na placu Malherbes.

Ośm miesięcy upłynęło od tych wydarzeń. Mieszkańcy Paryża czytawszy o nich krótką zmianę w dziennikach brukowych zapomnieli już o tem zupełnie. Dla wielu przeszły one niepostrzeżone zupełnie...

Dwudziestego grudnia około północy Pani Korpstrauss, żona byłego bankiera niemieckiego, osiedlonego od dłuższego czasu w Paryżu — powracała z opery w towarzystwie córki.

Obydwie kobiety były bardzo wesołe.

Przedstawienie było wspaniałe, a panie te przepadały za dobrą muzyką. Wieczora tego grano właśnie „Romeo i Julia“.

Pani Korpstrauss oddawna już pragnęła raz jeszcze posłyszeć tę sztukę, kiedy więc wieczorem przy obiedzie polecił jakiś przyniość dwa miejsca do Opery z polecenia pana Seversheim, przyjaciela byłego bankiera — pani Korpstrauss wraz z córką pobiegły się prędko ubierać i w kwadrans później wchodziły już do gmachu Opery.

Teraz, powracały te panie do domu bardzo zadowolone z spędzonego wieczoru.

Kiedy dorożka, która je odwoziła zatrzymała się pod numerem 12 na placu Malherbes, panna Korpstrauss spojrzała w okna oświetlonego mieszkania i zawołała ze zdziwieniem:

— Oh! patrz mamo! ojciec się jeszcze nie położył, świeci się jeszcze w jego gabinecie.

— Zapewnie skorzystał z naszej nieobecności, aby w papierach swoich poszukać potrzebnych mu aktów. Wspominał nawet coś o tem przed naszym wyjściem — odpowiedziała pani Korpstrauss.

W pięć minut później dzwoniły do drzwi mieszkania. Ale kiedy przez długą chwilę nikt nie przychodził otwierała panna Korpstrauss zniecierpliwiona się i silnie raz jeszcze przycisnęła guzik elektryczny — ale również bez skutku.

— Cóż to się stało że Ludwika nie słyszy? zdziwiła się pani Korpstrauss.

— Ojciec słyszy przecież i powinien ją uwia-
domić, że czekamy — zawołała córka dzwoniąc
po raz trzeci z upornym naciskiem.

Doveuer nie mogły spędzić nocy na schodach
w strojach wieczorowych.

Po chwili zaniepokojone już tą nienaturalną
ciszą, zeszły na dół i zbudziły dozorcę domu.

— Czy Ludwika niema na górze? zapytała
pani Korpstrauss poprzez drzwi.

— Nie, proszę pani — odparł zaspany głos
dozorcy — około godziny dziesiątej otrzymała
telegram.

— Telegram?

— Tak proszę pani. Wzywano ją do Vincen-
nes... podobno córka jej jest śmiertelnie chora.
Więc pan Korpstrauss, kazał jej jechać i mnie
oddął klucz od kuchni z poleceniem zanieśienia
na górę dzienników jutro rano.

— Dobrze, ale to nie wytłumacza mi dlaczego
mój mąż nie otworzył, pomimo kilkakrotnego
dzwonienia — oświadczyła pani Korpstrauss. Wie
dobrze, że nie mamy drugiego klucza.

— Dam pani, ten, który pozostawiła u mnie

— Co się tam dzieje?

Ludwika odchodząc. Zaraz się ubiorę i pójde
z paniami.

W chwilę później dozorca próbował otworzyć
drzwi mieszkania państwa Korpstrauss, ale na-
próżno.

— Niewiem co się stało — oznajmił wystra-
szonym głosem, ale zdaje mi się że sztaba bez-
pieczeństwa założona jest z tamtej strony.

— Jest to wprost dla mnie niezrozumiałe,
mój mąż nie czyni tego nigdy, kiedy nas niema
w domu.

— Jednakże pan Korpstrauss ma sen bardzo
ciężki. Ze się też nie obudził na takie dzwone-
nie i szarpanie drzwi.

— Ależ przeciwnie — odparła panna Korpstra-
uss — ojciec ma sen bardzo lekki zazwyczaj.

Hałas i szmer głosów rozchodzący się po
pustych korytarzach i schodach obudził kilku
sąsiadów.

— Co się tam dzieje? — zapytał jeden z nich
stając na progu swojego pokoju ze świecą w ręce.

— Nie możemy się dostać do mieszkań!

— Możeby drzwi wyważyć?

— Tak! Tak! Trzeba drzwi wyważyć! — za-
wołała pani Korpstrauss, przejęta już od chwili
gorączkowym lękiem.

Pod naporem silnych ramion kilku mężczyzn
wkrótce drzwi rozpadły się z trzaskiem.

Pani Korpstrauss rzuciła się ku gabinetowi
męża i na progu upadła zemdlna, wydając
straszny okrzyk przerażenia.

Na środku pokoju pan Korpstrauss leżał
w kałuży krwi zakrzepłej, twarzą ku ziemi z roz-
krzyżowanymi ramionami, ze sztyłem wbitym
w plecy.

Zawezwany przez dozorcę komisarz poczy-
nił natychmiast pierwsze śledztwo i zatelefono-
wał do dyrekcyi policyi.

W dwadzieścia minut później stawili się na
miejscu wypadku agent Lapipé.

Od owego niefortunnego zdarzenia w hotelu
„Książąt Portugalskich“ przełożeni jego okazy-
wali mu trochę niechęci — nie mogąc mu da-
rować, że pozwolił zamordować tuż pod bokiem
swoim złodzieja, którego ścigał, podczas kiedy
morderca jego umknął niespostrzeżenie w nie-
wiadomym kierunku.

— Niech się pan postara załatwić tamtą sprą-
wę — oświadczył mu szef policyi, wysyłając go
na plac Malherbes — Nie sądzę abyś pan utra-
cił już całkiem wdech dobrego po-
licyanta. Ta zbrodnia musi zostać
wykryta i ukarana.

— Niech pan będzie spokojny,
panie dyrektorze — odpowiedział La-
pipé niemile dotknięty. Ja sam pra-
gnę jaknajgorzej zrehabilitować się
w oczach pana i otrzymać pochwałę.

— A więc życzę powodzenia,
panie Lapipé.

— Dziękuję, panie dyrektorze.
Ale ja jednakże nie zapominam
o mordercy mojego złodzieja z Chi-
cago. Mamy niemały porachunek
do załatwienia pomiędzy sobą.
Wcześniej czy później dostanę go
do ręki i nie straci on nic na tej
zwłoce, zaręczam panu!

Rezultat pierwszego śledztwa
Lapipé'a nie wypadł bardzo po-
myślnie.

Niemógł dojść, którędy wszedł
zbrodniarz w celu zamordowania
pana Korpstraussa.

Drzwi kuchenne, zasuwane ró-
wnież sztaba bezpieczeństwa na
noc, bo stara Ruchavke spała w ga-
binie przylegającym do sypial-
nego pokoju — nie były naruszone.

Żadne okno nie zostało otwarte,
a kominy były bardzo wąskie i nie-
dostępne i wykluczały wszelkie po-
dejście ucieczki skierowanej w tym
kierunku.

Oprócz tego nikt od chwili wy-
krycia zbrodni nie wyszedł z domu,
bo drzwi główne były pilnie strze-
żone przez agentów, a strychy
i piwnice przetrzaśnięte zostały do-
kładnie.

Dozorca zaś zeznał, że od go-
dziny jedenastej, od odejścia słu-
żącej, a powrotu pani Korpstrauss
z teatru, nie otwierał bramy ni-
komu.

Nowe odkrycie, uczynione przez Lapipé'a, po-
kryło jeszcze większą tajemnicą zagadkową tę
zbrodnię.

Okazało się, że sztyl, którym zamordowano
pana Korpstraussa, był jego własnością.

Była to wspaniała „navadza“ przywieziona
niegdyś z podróży po Hiszpanii, a wisiała zaw-
sze w przedpokoju, pomiędzy bogatym zbiorem
broni przeróżnej.

Ten szczegół wskazywał, że morderca, mu-
stał być obznajomiony z rozkładem mieszkania
i widział, gdzie szukać broni potrzebnej mu do
zamordowania ofiary.

Pozatem nic nie zostało naruszone w gabi-
necie.

Kasa ogniowatwa, zawierająca pieniądze i pa-
piery wartościowe została nieknięta.

Pan Korpstrauss uderzony niespodziewanie
z tyłu, podczas, kiedy zajęty był przy biurku,
usiłował zapewne powstać, lecz zachwiał się
i upadając poślgnął za sobą papiery leżące
przy nim.

(Ciąg dalszy nastąpi).